

Lovforslag, hlyntes Lagthinget og alle alvorlige og uheldige Mænd paa Færøerne dengang, at finde meget paatrængende, thi ligesaa vist som det skal erkjendes, at Brugen af spirituøse Drikke i den kongelige Handels Tid, altsaa lige til 1856, var meget ringe, saa ringe, at man vanskelig kunde opvise noget Eignende, og at Indbyggerne i det Hele taget, ialtsald udenfor Handelspladserne, vare usædvanlig ædruelige, ligesaa vist og ubestrideligt var det, at der i den Snes Aar, i hvilken Frihandelen havde bestaaet, var indtraadt en lidet glædelig Forandring i dette Forhold, og at de uheldige Følger deraf havde viist sig paa enkelte Steder, saa at der var grundet Anledning til at nære Frygt for, at, hvis Tingene fik Lov til at gaa deres uforstyrrede Gang, kunde disse Følger blive endnu mere skadelige. Værede Medlemmer ville ogsaa kunne mindes, at det af mig her nævnte Lovforslag fandt en lidet gunstig Modtagelse i dette ærede Thing. I Samlingen 1875—76 blev det henvist til et Udvalg, som afgav en Betænkning, der i Meget afveg fra det af Regjeringen forelagte Lovforslag, som var blevet indstillet af Lagthinget, og i 1876—77 fik det ikke engang Lov til at komme til 2den Behandling. Da nu Færingerne maatte opgive Haabet om den Bistand fra Lovgivningsmagtens Side, som de havde gjort Regning paa, besluttede de at hjælpe sig selv saa godt, som det Lød sig gjøre. Det gjaldt for dem i Særdeleshed om at blive af med alle de smaa Udsalgssteder omkring i Bygderne, thi fra disse stammede især Ondet, men dette kunde kun lade sig gjøre ad Frivillighedens Vej. Ulykkeligvis blev Kjøbmændene enige om i deres egen velforstaede og i Beboernes Interesse at inddrage alle disse Brændevinshandeler, og ligeledes kom de overens om ikke at udsælge Brændevin i mindre Kvantiteter, end det var foreslaaet i Lovforslaget, nemlig $\frac{3}{4}$ Pot. Der eksisterer altsaa nu paa Færøerne kun Brændevinshandel i Thorshavn, Tveraa, Klaksvig og Avalsø. Brændevinssubstjænkning eksisterer slet ikke, idet Privilegiet for Værtshuse i Thorshavn udløb for et Par Aar siden, og det er ikke blevet fornyet. Efter at disse Foranstaltninger ad Frivillighedens Vej ere blevne trufne, er det den almindelige Mening paa Færøerne, at der er slet en væsentlig Fremgang til det Bedre, og jeg kan som Dienvidne bekræfte det; men jeg tror dog ikke, at Tilstanden er vendt tilbage dertil, at man kan sige, at Forholdet er det samme, som det var for 1856, og derom vidner den Omstændighed, at samtlige fire Væger paa Færøerne i Juli Maaned forrige Aar indgik med en Forestilling til Lagthinget, der op-

fordrede dette til at tage Sagen under fornyet Overveielse med Hensyn til, hvad der kunde gjøres ad Lovgivningens Vej for at modarbejde Drickfældigheden, og herpaa maa der lægges megen Vægt, da Vægerne have den største Leilighed til at komme i Berøring med Drickfældigheden og dens Følger. Dette Andragende blev af Lagthinget henvist til et Udvalg, og dette Udvalg erklærede sig enigt med Vægerne i deres Ansuelser. Det udtaler sig saaledes, at, skjøndt det bør erkjendes, at der med Hensyn til Modarbeidelsen af Drickfældighed er slet store Fremskridt ved de ovenfor omtalte Foranstaltninger — de af mig nævnte — er ikke desto mindre Udvalgets Flertal — fire af fem — af den Mening, at det vil være rigtigt for Lagthinget at følge den af Vægerne stillede Opfordring om paany at tage Sagen under Overveielse, idet man mener, at der i den nu bestaaende Lovgivning for Brændevinshandelen savnes Garantier imod, at den tidligere Tilstand ved givne Leilighed vender tilbage. Hvad det gjælder om for Færingerne nu, er at faae de Foranstaltninger, som frivillig ere trufne, men som altsaa kun bero paa, at de, der ere gaaede ind paa dem, ville vedblive at overholde dem, men som have viist sig gavnlige, og som forhaabentlig ville føre til et godt Resultat, staaede fast ved Lov. Det foreliggende Lovforslag, som jeg skal varmt anbefale, er Udbyttet af dette Lagthingsudvalgs Indstillinger og af Lagthingets Subhandling. Det skjælnes sig i væsentlige Henseender fra det af mig omtalte tidligere Lovforslag, som gik ud paa at forhøje Kjendelsen for Brændevinbevillinger i en meget betydelig Grad, hvormed Hensigten var at tvinge Handelsmændene til at opgive Smaahandelerne omkring i Bygderne. Da dette nu er opnaaet uden Lov, anser man det ikke for hensigtsmæssigt eller ønskeligt at forstørre Bevillingsskjendelserne; men man foreslaar, at der ikke maa gives Bevillinger, lydende paa ud over 5 Aar, for at man efter 5 Aars Forløb kan have det i sin Magt at tage Bestemmelse om, hvorvidt der skal gives Forlængelse, og heller ikke forlanges der nogen Betaling for Fornyelse. Tillige er det blevet bestemt i § 1, at hvorvidt Bevilling til Handel eller Udskænkning af Brændevin herefter i noget Tilfælde skal meddeles, afgjøres af Amtmanden efter forud indhentet Erklæring fra vedkommende kommunale Forstanderstab, og naar der etsteds slet ingen Brændevinshandel findes, kan der ikke gives Bevilling til Brændevinshandel der, naar Forstanderstabet erklærer sig derimod. § 2 er optaget uforandret, som den fandtes i det Lovforslag, der blev forelagt i 1875—76, og det Samme er